

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 21 19/11 - 2/12 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Lønnsutjamningsfondet: ET ANGREP PÅ HELE ARBEIDERKLASSEN

LO-formannen Tor Halvorsens utspill om et "lønnsutjamningsfond" innebærer, om det blir vedtatt, et vesentlig skritt mot en korporativisering av det norske samfunn. Dette framstøtet har bl.a. som formål å tilsøre innholdet i det kommende lønnsoppgjør og dempe den tiltaken-

de motstand mot LOs og APs lavtlønnspolitikk.
FAGAPPARATET OG DEN BORGERLIGE STAT.

Fagapparatet og den borgerlige stat.
T. Halvorsens forslag om et "lønnsutjamningsfond" (antydning allerede un-

der Kleppes finanstale under trontaledebatten) viser at arbeideraristokratene i LO og "Arbeider"partiet anser LO som en naturlig del av staten. LO skal f.eks. foreslå, få hånd om og disponere en del av de inntektskatter. Det vil i denne sammen-

Forts. side 4

LES...

Oljearbeiderforbundet:
INTEGRERING PÅ
GRUNNPLANET
Se s. 3

TIL EN LESER
s. 6

Borgerfront mot lønns- glidning: KLART SVAR FRA ARBEIDERNE

Den borgerlige fronten mot lønns-
glidning har fått et klart svar fra arbeiderne over hele landet den siste tiden. Det dreier seg her i mindre grad om forsvarsskrifter, teoretiske begrunnelser gjennom resolusjoner eller artikler. Det er først og fremst et praktisk svar, demonstrert gjennom den siste tidens gå-sakte-, sit-downs og streikeaksjoner.

Når man vet at det er lønns-
glidningen som utgjør mellom 2/3 og 3/4 av lønns-
stigningen, og at denne lønns-
glidning er årsaken til at det lønnsnedslaget som har vært forsøkt gjennom de siste års kombi-oppgjør har mislyktes, forstås man også hvorfor borgerskapet legger så stor vekt på å få redusert denne lønns-
glidningen.

I realiteten er denne borgerfronten

tredje ledd i en flere trinns rakett-
avfyring mot arbeiderne. Denne startet med innføringa av kombi-oppgjør, hvor Kleppe proklamerte at lønns-
glidningen måtte holde seg innenfor en ramme på 6% og samtidig regnet med denne lønns-
glidning inn som en del av tarifftillegget. De fleste arbeiderne og enkelte kapitalister med behov for arbeidskraft ga blaffen i denne prokla-

masjonen. Den mislykte proklamasjons-
politikken ble så for 3/4 år siden for-
søkt erstattet av neste trinn avfyring i NAF-regi.

Dette i form av direktiver til de enkelte bedrifter om å ligge lavt med tilbud ved lokale lønnsforhandlinger, antakeligvis er beskjedne å gi 0 øre om mulig. Disiplinen i borgerskapets

Forts. side 5

Otto Totland i Handel og Kontor:
Kollegene i forbundsledelsen forlater ham for å få ryggen fri til mersmidige manøvrer.

Kritikken mot forslaget til ny tariff-
avtale for de ansatte i varehandelen har vært bred og stor. Vi skal her først redegjøre for tariffavtalens innhold

Handel og Kontor: AVVIS TARIFFAVTALEN!

og deretter ta for oss den kritikken som har vært reist. Innledningsvis skal vi imidlertid kommentere den debatten om lørdagsfri som nå er skjedd i bakgrunnen.

LØRDAGSFRI

Mens både den offentlige oppmerk-
somhet og de fagorganisertes egen interesse tidligere i høst særlig var konsentrert omkring perspektivet lørdagsfri/lørdagsstengning i varehandelen, synes dette nå å være skjedd i bakgrunnen. Den nye tariffavtalen legger, etter meklingsoppsettet til fri annenhver lørdag, noe som i realiteten ikke er noe annet enn en stadfestelse av de

rådende forhold for de flestes vedkomende.

En slik legalisering av den hittil praktiserte ordning synes imidlertid flertallet av de fagorganiserte å være fornøyd med på det nåværende tidspunkt. Dette trass i at fraksjoner innen handelsstanden selv etterhvert stilte seg positive til full lørdagslukning. Årsaken til dette ligger først og fremst i at handelsstanden i de senere årene har kommet svært dårlig ut av det i konkurransen om den best kvalifiserte arbeidskraften. Et forhold de selv innser at de ikke er tjent med.

LØNNSFORHOLD SJU ÅR FRAMOVER

Det kompromiss riksmeklingsmannen

mellomkomst trakk partene inn i, har imidlertid på en provoserende klar måte stilt lønnsforholdene i forgrunnen i tariffavtalen. Meklingsforsøket går nemlig ut på et lønnsstillegg på kr. 150,- pr. mnd. (for Oslo-området) dvs. ca 50 øre/t. Riktignok kjøres dette skandaløse tillegg fram ikledd en radikal fraseologi om garantier om lønnsøkning "på sikt", dvs. både til våren og i løpet av de neste seks-sju årene... Til dette har det blant de arbeidende i varehandelen ganske riktig blitt spurt hvilke "garantier" en overhodet har under kapitalistiske forhold. Vi kan hjelpe med svaret: Den eneste "garantien" er at salget av arbeidskraften vil fortsette. Arbeiderne i varehandelen gjør helt rett

Forts. side 4

ISRAELSK TERROR

Den 9. november startet den isra-
elske stat en serie bombetokter mot sivile mål i sør-Libanon. Etter det første angrepet ble det rapportert om mer enn 100 døde, - av disse var tre stykker palestinske frihetskjemper. Angrepene var rettet mot tre palestinske flyktningeleire og forskjeltlige libanesiske landsbyer. I tillegg ble havnebyen Tyre utsatt for store ødeleggelser mens befolkningen forsøkte å flykte nordover.

Hensikten for statsminister Begin er tydelig å legge størst mulig press

på vens trekraftene i PLO, spesielt PFLP, som i dag forsvarer de palestinske stillingene i sør-Libanon. Det er betegnende at både fascistiske ledere og den syriske president Hafed al-Assad legger skylden for angrepet på de revolusjonære palestinske kreftene. Assad sier rett ut at palestinerne må trekke seg tilbake, slik at israelerne ikke har noen unnskyldning for å fortsette terrorbombingen. Syria vil for all del ikke bli trukket inn i terror.

i konflikten, til det er de for svake

militært, men på den andre siden vil den syriske politikken bli fullstendig avslørt hvis de ikke på noen måte støtter opp om den libanesiske befolkningen. I denne situasjonen vil den syriske "fredsstryken" i Libanon nok en gang vise seg som det den er, - en okkupasjonsarmé, for en drøm om et stor-syrisk rike.

I det hele tatt er reaksjonene på terrorbombingen interessant fordi de bidrar til en klarere forståelse for de arabiske regimenes rolle. Carter kan ikke fordømme det israelske angre-

pet, selv om han i seinere tid har forsøkt å innta en mer "liberal" holdning overfor Palestina. Det han derimot gjør, er å henvende seg til de arabiske reaksjonære regimene for, med henvisning volden(!) å presse på for å få i stand en imperialistisk "fredsløsning" over hodet på palestinerne. Det kom derfor beleilig for USA at den egyptiske presidenten Anwar Sadat samtidig med den israelske bombingene sa seg villig til å reise til Israel og forhandle med Begin. Som han sa: "Jeg er

Forts. s. 5

Marxist-leninistiske partier og grupper:

AVVIS 3-VERDEN-TEORIEN

I forrige nr. av drA brakte vi korte utdrag av en pamflett Arbeidets Parti i Albania har utgitt om 3. verden-teorien. Her skal vi sitere en del fra ulike marxist-leninistiske partier og grupper som støtter Albanias kritikk, partier som tidligere støttet både Kina og Albania.

I et intervju med avisa LA FORGE, organ for Organisasjon for Rekonstruering av Frankrikes Kommunistiske Parti (ORPCF) nr. 8, sept. 77, sier en representant for Partido Comunista Revolucionaire (PCR) i Chile følgende:

"Disse opportunistene sier at Chile tilhører den 3. verden og sier at en må støtte den 3. verden fordi det er denne som er "historiens drivhjul". Derfor går de mot boikott og isolering av diktaturet og nekter å fordømme det. Disse dypt opportunistiske ideene er blitt åpent fremmet av herr JURQUETS sveitsiske brødre. (JURQUET representerer AKPs søsterorganisasjon i Frankrike, den reaksjonære HUMANITE ROUGE-gruppa. Når PCR-representanten snakker om gruppas "sveitsiske brødre", sikter han til Oktober-gruppa i Sveits, en organisasjon som Kina støtter. Vår kommentar, red.)

De erklærte i juli i sitt blad "OKTOBER" at "Chile tilhører den 3. verden i kampen mot de to supermaktene. Det sosiale systemet i hvert enkelt land kommer i annen rekke i denne kampen."

Videre, disse opportunistene av verste slag går åpent mot isoleringen av den militære fascistiske juntaen til Pinochet, i det de erklærer at det "saboterer enheten mellom den 2. og 3. verden". Logisk kan disse ideene reaksjonære ideene bare utvikles av motsrebende revisjonister som er avsluttet avskåret fra massene, for proletariatets og folkenes stilling i verden er helt annerledes. De solidariserer seg fullt og helt med det chilenske folkets kamp og fordømmer bestemt PINOCHETs diktatur."

Det er ikke bare PCR i Chile som angriper "3-verden-teorien". De fleste marxist-leninistiske partiene i Latin-Amerika har inntatt det samme standpunkt. I et intervju med Radio Tirana 10. 11. 77 stemplet generalsekretæren, i Perus Kommunistiske Parti nr. 117 teorien om de 3 verdener som revisjonistisk og kontrarevolusjonær.

I en artikkel i "A classa Operária, avisa til Brasils Kommunistiske Parti nr. 117 - juli 77 med tittelen "Hold alltid høyt marxismen-leninismens uovervinnelige flagg" angripes 3-verden-teorien.

Vi siterer fra avsnittet med overskriften AVGJØRENDE ØYEBLIKK:

"Teorien om de 3 verdener er i fullstendig motsetning til den marxist-leninistiske lære. Velene som den ene og den andre peker ut er fullstendig forskjellige. Den ene av disse veiene fører til revolusjonen (dvs. nasjonal og sosial frigjøring). Den andre plasserer arbeiderklassen og de progressive kreftene som et haleheng til borgerskapet. Den ene hjelper til å styrke de kommunistiske partier gerskapet. Den ene av dem favoriserer kampen for proletariatets herredømme. Den andre plasserer arbeiderklassen og de progressive kreftene som et haleheng til borgerskapet. Den ene hjelper til å styrke de kommunistiske partier og til å vekke og forene de store utbyttede og undertrykte masser. Den andre oppløser avantgardpartienes krefter, oppløser den revolusjonære bevegelse innfor en front hvor de reaksjonære strømninger er framherskende. Den ene hever arbeidernes politiske bevissthet og arbeidernes og massenes kampvilje. Den andre svekker den proletariske kampvilje,

klassebevissthet."

"Det er avgjørelsens tid, øyeblikket hvor den ideologiske struktur og politikk for hvert parti, og hver leder, og hver militant åpenbares. Den som ikke tar stilling tar i virkeligheten stilling - ukonsekvent, vaklende og ubeslutsomt.

Teorien om de 3 verdener er ikke et hvilket som helst standpunkt, som en kan forholde seg nøytral til. Den peker ut veier og oppfatninger som gir seg ut for å være strategien og taktikken til det revolusjonære proletariatet og krever organisering av krefter for å sette den ut i livet i praksis. Den må bekjempes uten nåde. Bare kamp kan hjelpe de ærlige som er ført bak lyset til å rette på sine feiltakelser.

Brasils Kommunistiske Parti vil slutte seg til den holdning som ble tatt i 1962 ved å bryte med revisjonismen og opprettholde revolusjonens idealer og stille seg ved siden av dem som forsvarer marxismen-leninismen.

Vårt parti går imot teorien om de 3 verdener, mot den strategi og taktikk som følger av denne teori, mot at det blir skapt falske marxist-leninistiske partier for å støtte denne teori. (vår understrekning, red.)

Det er over 4 år siden partiet i "A-propos den anti-imperialistiske kampen" motsatte seg de opportunistiske intensjoner om å gi opp en felles vei som ble trukket opp etter at Krustsjov og banden hans ble avslørt. Partiet vil fortsette på samme vei. Enheten er meget viktig. Vi vil forsvare den revolusjonære bevegelsens enhet, bygge på prinsippene (i marxismen-leninismen) Vi hilser Arbeidets Parti og andre broderpartiers faste og modige holdning som åpent har tatt stilling mot denne nye opportunistiske tendensen og aksjon på verdensplan, i forsvaret av marxismen-leninismen. Dette er konsekvente holdninger av historisk betydning som tydelig viser Marx', Engels'

Lenins og Stalins ideers vitalitet og de proletariske revolusjonæres uovervinnelighet.

Marxismen-leninismen vil seire overalt i verden. Selv om den proletariske revolusjon for øyeblikket har fått tilbakeslag gjennom revisjonistenes forræderi, så fortsetter de faktorer som bestemmer den å utvikle seg med stor intensitet.

Den dag kommer da menneskeheten vil gjøre et nytt og kraftig sprang fram mot sosialisme og kommunisme."

BKP oppdrer altså partier til å ta stilling for eller mot 3-verden-teorien. Det samme gjør ORPCF Organisasjonen for Rekonstruering av Frankrikes Kommunistiske Parti og Proletariske kommunistiske Organisasjon (OCP) i en fellesuttalelse der det heter:

"ORPCF og OCP har hatt et fellesmøte.

Vi anklager "teorien om de 3 verdener" for å være en revisjonistisk og kontrarevolusjonær teori". Stillingstaken til dette spørsmålet utgjør i dag en demarkasjonslinje mellom marxist-leninistene og opportunistene. Vi appellerer derfor til marxist-leninistiske organisasjoner å klargjøre sin posisjon og forkaste denne "teori". (Fra LA FORGE, okt. 77)

Vi slutter oss til denne oppfordringen. Forkaster en 3-verden-teorien slik det nye revisjonistiske lederskapet i Kina bruker den i dag, har en samtidig klargjort sin stilling til en rekke fundamentale spørsmål i marxismen-leninismen, bl.a. til det nasjonale spørsmål, og spørsmål om fedrelandsforsvar i tilfelle krig. Videre tar en avstand fra

en rekke reaksjonære regimer, fra å stemple enheten mellom reaksjonære arabiske regimer som progressiv, og har det beste utgangspunkt for å innta en rekke korrekte standpunkter i forsvaret av marxismen-leninismen mot Moskva- og Peking-revisjonismen.

Allikevel vil ikke KA uten videre omfavne partier som forkaster denne teorien. For KA har alltid standpunkt-taken til ulike partier vært bygget på disse partienes stilling til viktige teoretiske spørsmål, til deres klasseanalyse og deres konkrete politiske praksis i det enkelte land.

Albanias kritikk har etter vår mening hatt en positiv funksjon ved at den skil-

ler ut de reaksjonære partier som støtter Kinas standpunkt. Mnes det for var vanskelig å ta stilling til de enkelte partier, har Albanias kritikk gjort dette enklere (men slett ikke enkelt).

Av det som er sagt ovenfor, skulle det være klart at det ikke er et eneste berøringspunkt mellom KA og partier som støtter Kinas posisjon.

Vi vil også framover bringe utdrag av forskjellige partiers standpunkt og kritikk av treverdenteorien, bl.a. ut fra det faktum at vi har fått en rekke henvendelser fra abonnenter og andre som er interessert i å vite hvilke partier/grupper som støtter Albania.

DEN FORENTE FRONT I ERITREA

Vi fortalte i forrige nr. om at EPLF og ELF nå har kommet et skritt i retning av enhet i den eritreiske frigjøringskampen, et skritt som er helt ut i samsvar med de prinsipper for enhet som EPLF alltid har stått på.

For å gi et skikkelig bilde av de prinsipper for enhet som EPLF arbeider etter, gjengir vi her et oversatt utdrag om den forente frontens oppgaver fra STRUGGLE, organ for Eritreere for frigjøring i Europa, nr. 4 1977:

Når en snakker om en forent front, mener en at det er en hensikt i å forene bestemte organisasjoner om et felles mål i form av et minimumsprogram. På det nåværende stadium i den nasjonaldemokratiske revolusjonen vil ELF og EPLF forene sine krefter i en felles kamp mot etiopisk okkupasjon, imperialism og feydalisme. Dette vil bety at de vil ha en felles strategi når det gjelder å vinne uavhengighet for den eritreiske nasjon. Dette betyr å komme fram til en felles militær, politisk og økonomisk strategi for å nedkjempe den etiopiske okkupasjon.

Denne felles folkekrigsstrategien vil kreve et midlertidig stadium med en forent front inntil frigjøringsstyrkene i de to frontene erverver den samme militære og politiske orientering. Men ved å danne en forent front vil de fra begynnelsen være i stand til å utføre felles operasjoner, å få i stand felles politiske og militære skoleringskurs, bytte instruktører i kaderskolene osv. Det er bare de reaksjonære som med vilje er blinde eller de uopplyste som ikke kan forstå disse fundamentale forutsetningene for enhet, som agiterer for en umiddelbar sammensmeltning av de to frontene. De tror at frigjøringshæren på samme måte som leiesoldatene eller borgerlige hærer har en militærdisiplin basert på borgerlige verdier. De tror at de væpnede kjemperne kan forenes ved bare å smelte de to frontene sammen under et lederskap og en kommando. De væpnede kjemperne har en disiplin basert på demokratisk sentralisme og kritikk og selvkritikk, og ikke leiehærens disiplin. De som snakker om "en umiddelbar enhet for en rask seier" er enten uvitende om det faktum at den eritreiske kampen er en langvarig folkekrig som må foregå gjennom en rekke tilbakeslag og retretter for å bruke over 16 år på å nå sitt nåværende nivå, eller de er opportuniste som har til formål å skape en nykolonial stat etter sin "raske seier". Den felles politiske strategien i den forente fronten må baseres på

den politiske mobilisering av massene - arbeiderne, småbøndene og byenes småborgerskap. Dette vil skje ikke bare ved publisering og propaganda fra den forente fronten, men ved aktivt å oppmuntre til politisk

skolering og utvikling overalt av masseorganisasjoner i de frigjorte områder og hemmelige slike i de andre områdene.

Den forente front må basere sin politiske strategi på det faktum at den eritreiske revolusjonen er en uadskillelig del av verdensrevolusjonen. Den er anti-kolonial, anti-imperialistisk og antisionistisk. Ved å kjempe mot imperialismen i Eritrea bidrar den til den verdensomfattende anti-imperialistiske kampen. Vennene av den eritreiske revolusjonen er alle anti-imperialistiske krefter i den verdensomfattende revolusjonære bevegelsen, de sosialistiske land og arbeiderklassen i de imperialistiske land.

Hva vil være den forente frontens økonomiske strategi? Den eritreiske revolusjonens mål er ikke å erstatte det okkuperte Eritreas halvfeydale økonomi med en kapitalistisk, nykolonial økonomi, men å legge grunnlaget for sosialismen. Privat kapital må ikke tillates å dominere levebrødet for de eritreiske massene. Dette betyr at den forente nasjonale fronten må utarbeide en felles økonomisk politikk der all jord som eies av grunnherrer, konfiskeres og gis til dem som dyrker jorda, og med den forente frontens kontroll over alle virksomheter som banker og jernbaner som er monopoleiendommen til utenlandske selskaper eller under den fascistiske etiopiske statens kontroll. Kort sagt må den økonomiske strategien bestå i å skape sjølberging og i å frambringe et framtidig fritt, rettferdig og demokratisk samfunn.

Meningen med en forent front er å avskaffe alle hindringer for eventuell enhet, og ikke et ønske om å ha to separate frigjøringsbevegelser. På den andre siden må den forente front gi anledning til en sunn og konstruktiv politisk agitasjon. Det vil si at det ikke må finnes noen regioner som utelukkende kontrolleres av den ene eller den andre fronten og der bare den ene fronten har rett til å politisere, skolere eller gi legehjelp til folket. Denne gjensidige respekt for retten til å nærme seg og kjenne folket vil hjelpe til å få bort alle de fordommer og konstruksjoner som folket ble dyttet ørene fulle av i løpet av borgerkrigen. Det vil også hjelpe kjemperne og kadrene i begge fronter til å kjenne hverandre

Forts side 6

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Oljearbeiderforbundet: INTEGRERING PÅ GRUNNPLANET

Siste helga i oktober hadde det ny-stiftede Norsk olje- og petrokjemiforbund (NOPEC) sitt første årsmøte. Det kan ikke være tvil om at det ren trengtes en grundig faglig reorganisering i denne sektoren. Både den sosialdemokratiske og den vanlige borgerlige pressa har i årevis dokumentert forhold i Nordsjøutbygginga som vel ville vært utenkelig i norske bedrifter ellers. I det kapitalen tok et voldsomt teknologisk og organisatorisk sprang framover, tok den i behandlinga av arbeidskrafta i hvert fall tilsynelatende et sprang bakover, eller rettere, den viste sitt sanne ansikt.

Sjømansforbundet, som tidligere organiserte arbeiderne i Nordsjøen, var helt ute av stand til å løse de mest presserende faglige oppgaver. Vi tror ikke det er noen grunn til å tro at det nye forbundet vil komme så meget lenger, selve organisasjonsstrukturen viser at det er helt andre hensikter som her skal bli gjennomført.

La det være helt klart at KA aldri (som AKP hevder) har gått inn for avskaffelse av fagforeninger under kapitalismen. Det finnes visse målsettinger som arbeiderne kan utføre gjennom fagforeningene. Dette skyldes at de tross alt er en organisering av arbeiderklassen, om enn på et borgerlig grunnlag. Det er dette forholdet: at det er en organisering på et avgrenset klassegrunnlag som har vært bestemmende for at kommunister alltid har funnet det nødvendig å arbeide i fagforeningene selv om de var

under fullstendig sosialdemokratisk kontroll eller som i dag er integrert i statsapparatet.

Men i det nye forbundet foreligger ikke en slik organisasjonsform som samler arbeiderklassen alene. Her har man samlet alle som i det hele tatt har en yrkesmessig tilknytning til olje- og petrokjemivirksomheten i et forbund uten hensyn til klassemessig tilknytning. Her finner man både lønnsarbeiderne i de private selskapene og teknologer og byråkrater i det statlige oljedirektoratet. Typisk nok valgte man til formann i det nye forbundet en geolog i Oljedirektoratet, Lars A Myhre. Hensikten med dette er klar i en så viktig del av den kapitalistiske økonomien, hvor streikevåpenet jo vil være uhyre effektivt og der følgelig svinebindingen av arbeiderklassen er av den største betydning. Korporativiseringen av samfunnet fremmes med både politiske og organisatoriske virkemidler, som innlemmingen av fagorganisasjonene i statsapparatet. Her har den korporative organiseringen tatt et langt skritt framover: Yrkesgrupper med motstridende objektive interesser skal ikke bare tvinges til å samarbeide, men de er direkte forenet i en og samme fagorganisasjon. Den som til nå har tvilt på at det norske samfunnet beveger seg i korporativistisk retning, kan finne god nok grunn til å skifte mening ved å ta en titt på organisasjonsformen til det nye oljeforbundet.

Kort tid etter landsmøtet opplyste forøvrig regjeringa at den vil opprette

et nytt departement nettopp for oljevirksomheten. Virkeområdet til dette nye departementet vil omtrent dekke rekrutteringsområdet for det nye LO-forbundet, og en mer strømlinjeformet integreringsmåte skal man vel lete lenge etter.

Et gjennomkorporativisert samfunn med LO-forbund som forener arbeidere og funksjonærer i grupper tilpasset departementsstrukturen - det kan lyde som et mareritt, men vi vil ikke bli forbauset om drømmen ikke kan bli til en tanke i enkelte hjerner.

Oljearbeiderne: svinebundet fra bunn til topp

På tross av dette vil vi ikke oppfordre arbeiderne i oljebransjen til å boykotte det nye forbundet. Dette ville bety at det nye forbundet ville stå uten mulighet til å drive faglig-politisk virksomhet i det hele tatt. Men den virkelige arbeiderklasse i denne bransjen er blitt fratatt sine muligheter til å fremme sine klasse-interesser selv innen en legal fagforeningsmessig ramme.

På den annen side skaper dette utvilsomt klarhet. Oljearbeiderne kan nå ikke ta ett skritt uten å løpe lina ut. For å kunne fremme selvstendige klasseinteresser i det hele, må de nå prinsipielt bryte med sitt eget forbund og dermed i realiteten med hele borgerstaten. Dette er mer og mer den strategiske situasjon for hele arbeiderklassen i en korporativistisk fase og propaganderingen av denne forståelsen en av kommunistenes hovedoppgaver. NOPEC er her et glimrende eksempel og utgangspunkt.

Ny samarbeidspartner for AKP i folkekrigen: KÅRE KRISTIANSEN, KR. F.

For tiden ypper AKP-organet Klassekampen nærmest daglig til kamp mot hva de ynder å kalle "salg av Norge-avtalen". Det handler om utkastet til fiskeriavtale med Sovjet i Barentshavet som regjeringen nå har fremmet forslag om å godta. I denne drakampen mellom et stort og et lite imperialistisk land, Sovjet og Norge, har AKP utvetydig tatt parti for norske nasjonalstatlige og dermed kapitalistiske interesser i nordområdene (dvs. Barentshavet og Svalbard). Klassekampen har tydeligvis vært ute på desperat leting etter mulige alliansepartnere i striden, og leteaksjonen har i Klassekampens mandagsnummer 14/11 endelig gitt resultat. På 1. side, over fire spalter og med bilde, stråler tidligere formann i Kr. F., Kåre Kristiansen, mot oss under følgende fete overskriftstyper: "Kåre Kristiansen om Barentshavet-erklæringa": Skuebrød som skal få avtalen til å gli gjennom! Nå er tydeligvis Klassekampen ikke helt fornøyd med militansen i hr. Kristiansens uttalelser (han er jo nettopp kommet hjem fra reise), og avisa

sper derfor på med sin egen "analyse" av Barentshav-avtalen, kommentarer som fyller mesteparten av artikkelen. Men "KK" greier å sette tingene i sitt rette system. Dagen etter kjører avisa på lederplass under tittelen "Svalbard er norsk land" ut med varm støtte til Stortingets justiskomites forslag om å opprette en polaravdeling i justisdepartementet. Klassekampens leder går sterkt inn for borgerstatens tiltak her med den begrunnelse at "Komiteen har understreket at Svalbard er en del av Norge og derfor bør administreres som resten av landet" og videre: "Ved å slå fast at Svalbard er norsk land er det en sjølsagt sak at det er norsk lov som gjelder på øygruppa." Men nasjonalsosialistene i "KK" uttrykker likevel en viss bekymring for borgerstatens styrke og kampkraft, litt lenger ned i lederen heter det nemlig: "Sjøl om norske myndigheter uttrykkelig sier at Svalbard er en del av Norge, betyr ikke det at de vil sette hardt mot hardt overfor Bresjnev, men det er ei viktig understreking av norske rettigheter. Ut-

Forts. s. 6

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingmunn Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

BERGEN: Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Ingmunn Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim.

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

ABONNEMENTSKAMPANJEN ER IKKE SLUTT!

Vi bringer i dette nr. ikke noen oversikt over framgangen i abonnementskampen, av den simple grunn at det er tilnærmet null framgang å vise til.

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:
Adresse:
 2. Navn:
Adresse:
- Verver:
Navn og adresse:

KA- og KUL-medlemmer må nå ta hendene opp fra fanget og sørge for at vi klarer å fullføre den lille delen av kampanjen som gjenstår før jul og nyttår er her!

heng si en skatt trukket fra overskuddsbedrifter som LO så skal fordele til de "trengende".

"Lønnsutjamningsfondet", slik det framstilles av Halvorsen, aksepteres overhodet ikke av NAF og borger-skapet representert ved f.eks. Høyres Kåre Willoch.

Begrunnelsen for dette er at det vil øke vanskene for de bedriftene og næringene som allerede går med overskudd og at det vil føre oss nærmere en korporativ stat. Det siste utsagnet kan umiddelbart virke forbau-sende da NAF og Høyre som kjent ikke har hatt noe imot den innlemmelsen av LO i statsapparatet som har foregått via det borgerlige avtale- og lovverk. Argumentasjonen er bare en påpekning av at kapitalen ennå ikke er tjent med slike framstøt. Eksempelvis er en del bransjer og næringer i dag avhengige av å kunne gi større tilbud under de lokale lønnsforhandlingene for på denne måten å trekke til seg de best kvalifiserte arbeiderne, noe et slikt fond ville begrense om det ble vedtatt i den foreslåtte form.

Det kan for øvrig nevnes at NKP støtter tanken om et slikt "lønnsutjamningsfond". I Friheten (3/11) støttes forslaget, og de påpeker at de selv lanserte liknende tanker allerede for et år siden. NKPs eneste innvending er at forslaget bør vedtas av arbeideraristokratene i Stortinget og ikke av arbeideraristokratene i Landsorganisasjonen. At småborgerskapets representanter på den politiske arena lanserer og støtter korporative tiltak for å løse kapitalismens problem er for øvrig et kjent historisk fenomen.

Lønnsstakerfondets politiske funksjon.

Når en nå fra LOs side foreslår at det skal gjennomføres en sosialfascistisk økonomisk politikk uten at det er et økonomisk grunnlag for dette, har det sammenheng med den politiske situasjon LO står overfor. Kapitalismens krise er tiltakende, og motsetningen mellom arbeid og kapital skjerpes. Myten om sosialstaten, det harmoniske, solidariske samfunn hvor klassekampen ikke eksisterer, slår sprekker, og tilliten til LOs og Arbeiderpartiets politikk avtar i takt med krisas skjerping.

Motstanden mot de samordnede, kombinerte oppgjørene og forsøkene på å forhindre lønnsglidningen tiltar. De arbeiderne som vanligvis oppnår størst lønnsøkning under de lokale forhandlingene, protesterer i tiltakende grad mot bl.a. nulltilbudene i form av "sit-down" aksjoner.

Dersom Landsorganisasjonen og Arbeiderpartiet skal kunne klare sin oppgave, å forhindre lønnsøkning, enten denne kommer i form av faste tillegg eller som en del av lønnsglidningen, må de gjenreise arbeidernes tillit til seg selv som arbeidernes representanter. Dette forsøkes nå gjort ved lanseringen av et "lønnsutjamningsfond" som ifølge Reulf Steen er et "oppmuntrende", "nytt" og "ukonvensjonelt" forslag.

Argumentasjonen fra LOs side viser klart hvilken samfunnsforståelse de ønsker arbeiderne skal inneha. Lavtlønnsproblemet framstilles bla. som et resultat av solidaritet mellom arbeiderne, enkelte krever for mye slik at det ikke blir noe igjen til andre. Videre er overskuddsbedriftene usolidariske overfor mindre lønnsomme bedrifter fordi de gir arbeiderne høyere lønn enn det betales andre steder. Denne "solidariteten" skal nå forvaltes av LO som skal beskatte overskuddsbedriftene og fordele denne skatten til mindre lønnsomme bedrifter. Formålet med dette er da sannsynligvis å få et samfunn hvor alle arbeiderne har samme lønn og alle bedriftene samme størrelse. Typiske represen-

tanter for denne samfunnsforståelsen er de tillitsmenn fra lavtlønnsforbund som står fram i presse, fjernsyn og radio med støtte til Tor Halvorsens forsøk på å bortforklare årsakene til lavtlønnsproblemet.

Mot dette hevder vi at lønnsforskjeller innen arbeiderklassen er lov-messig knyttet til et uløselig problem under kapitalismen. Lønnsforskjeller under kapitalismen er ikke, som f.eks. Reulf Steen, Tor Halvorsen, Kaare Selvig og NKPs Kolbjørn Harbu nå hevder, et resultat av en feilet politikk, men tvert om et resultat av kapitalens lovmessighet. Det vil si en lovmessighet som ikke lar seg løse politisk uten at det kapitalistiske samfunn omstyrtes.

Lønnsforskjellene innen arbeiderklassen er et resultat av kapitalismens ujevne utvikling, det vil si at en innen de ulike bransjer og næringer har bedrifter som er mer eller mindre monopolisert og med forskjellig teknologisk og produksjonsteknisk utvikling. Disse bedrifter konkurrerer så seg imellom om den best kvalifiserte arbeidskraften, noe som medfører at de bedriftene som har det største overskudd, også kan gi de beste tilbud under de lokale forhandlingene, og får den beste arbeidskraften - noe som igjen øker muligheten for større fortjeneste.

Lønnsglidningen og lønnsutjamningsfondet.

Lønnsglidningen blir av borgerskapets representanter, enten de er for eller imot, uttropt til industriens største problem i dag. Motsetningene er store, LO-toppene går imot, de enkelte forbundsformenn er for eller imot avhengig av hvilken næring eller hvilken bransje de representerer. Også NAF er både for og imot avhengig av om NAFs representanter støtter den ene eller andre fraksjon innen borgerskapet. Disse motsetningene viser bare at det under kapitalismen ikke bare er motsetninger mellom arbeiderklassen og borgerskapet, men også konkurranse mellom arbeiderne om de best betalte jobbene og mellom de forskjellige fraksjonene innen borgerskapet om den best kvalifiserte arbeidskraften.

Denne situasjonen, hvor borgerskapet er splittet i sine ulike fraksjoner i kampen om den best kvalifiserte arbeidskraften, er taktisk sett en fordelaktig situasjon for arbeiderklassen foran det kommende tariffoppgjør. Forutsetningen for dette er at arbeiderne legger til side den skinnuenighet som LO og enkelte tillitsmenn i lavtlønnsforbund legger opp til ved sine påstander om at lønnsforskjellene er et resultat av gal politikk og manglende solidaritet arbeiderne imellom.

Den eneste mulighet for at de lavtlønnede i dag skal kunne oppnå en rimelig lønnsøkning, er at de delene av arbeiderklassen som har muligheter til det, oppnår størst mulig tillegg under lønnsglidningen. På denne måten trekker de de lavtlønnede med seg.

Borgerskapets kamp mot lønns-glidningen er derfor i virkeligheten en kamp borgerskapet fører mot seg selv.

I en slik situasjon er DNAs og LO-toppenes oppgave klar, de representerer ikke bestemte grupperinger innen borgerskapet, og har en annen sosial basis enn dette og kan derfor ivareta totalkapitalens og dermed borgerskapets klasseinteresser som sådanne. Dette har resultert i forslaget om et "lønnsutjamningsfond" som skal begrense og beskære lønns-glidningen. Samtidig forsøker en å tilgodese de mest framskredne bedriftenes behov for å beholde og tre trekke til seg arbeidskraft. Dette gjøres ved at en ikke går direkte imot lønns-glidninger i bedrifter som kan

dokumentere produksjonsøkning. På denne måten sies det også, mer eller mindre klart, at arbeiderne i bedrifter hvor en ikke kan dokumentere produksjonsøkning, ikke har "fortjent" lønnsøkning, men at disses lønn skal fryses fast uavhengig av eventuelle prisøkninger.

På denne måten forsøker DNA og LO å få løst de ekspanderende bedriftenes behov for arbeidskraft, men lavtlønnsproblematikken består.

Lønnsutjamningsfondets funksjon blir i denne sammenheng: 1. Å dempe de lavtlønnedes krav. 2. Å ivareta totalkapitalens totalinteresser ved at det tilføres midler til de midlertidig kriserammede næringer. 3. Å dempe lønns-glidningen.

Dersom de midlertidig kriserammede næringer skal tilføres kapital, må denne skaffes til veie. I Halvorsens forslag skal disse midlene skaffes ved en ekstraskatt på de bedrifter som går med overskudd og dessuten er i stand til å tilby arbeiderne en rimelig lønn i de lokale forhandlingene.

En slik skatt vil selvfølgelig, om den blir vedtatt, bli brukt mot arbeidernes krav om høyere lønn under de lokale forhandlingene. Bedriftseierne og deres organisasjoner vil hevde at de ikke kan gi lønnsøkning på grunn av at de betaler pengene til et lønnsutjamningsfond. På denne måten forhindrer en at arbeidere innen bransjer som vanligvis har en høy lønns-glidning, kan oppnå dette og slik trekke lavtlønnsgruppene opp i lønn.

Forslaget om en slik "særskatt" har møtt stor motstand fra en del av borgerskapets representanter. Ikke fordi den kan dempe lønns-glidningen, men fordi den også kan virke inn på bedriftenes konkurransevne overfor hverandre i kappløpet om den beste arbeidskraften. Den bedrift som ikke kan overby de andre bedriftene i konkurransen om arbeidskraften, vil på denne måten være sterkt hemmet i sine utviklingsmuligheter. I borgerskapets munn, representert ved f.eks. Kåre Willoch, heter det at "lønnsutjamningsfondet" vil svekke "vekstmulighetene i næringslivet", en svekkelse av "produksjon og lønnsevne".

Da fondet som nevnt vil kunne forhindre de "godt" drevne bedrifters mulighet til å kjøpe den arbeidskraften de har bruk for til fortsatt utvidelse, anser vi det som svært lite sannsynlig at "lønnsutjamningsfondet" vil bli vedtatt i den form det er foreslått. Mer sannsynlig er det nok at Kåre Wilbchs forslag om et fond basert på skatteinntekter, blir vedtatt. Et slikt fond, basert på skatt fra de som oppnår høy lønns-glidning, har da også vært omtalt tidligere. På denne måten skyves alle utgiftene til et slikt fond over på arbeiderne. De arbeiderne som kan oppnå en rimelig lønn under lønns-glidningen, vil få denne beskåret ved hjelp av skatter som så igjen refunderes til bedrifter i en vanskelig økonomisk situasjon. Sagt med andre ord skal arbeiderne subsidere næringslivet via lønns-overføringer. Nestformannen i Kjemisk, Arthur Svensson, mener f.eks. at et eventuelt "lønnsutjamningsfond" bør videreutvikles slik at det kan bli et konjunkturfond som bedriftene kan trekke på i dårlige tider.

Arbeidernes krav i denne situasjon er klare. forslaget om et "lønnsutjamningsfond" må avvises sammen med det forslagsstilleren, de reformistiske lederne i Landsorganisasjonen. Videre må de avvise LOs og DNAs forsøk på å splitte arbeiderklassen i en "høy" og en lavtlønnsgruppe, dette splittelsesforsøket er dekket bak arbeideraristokratiets spesielle solidaritetsbegrep. De "høyt" lønnede skal ifølge disse være "solidariske" med kapitalen og avstå fra lønnsøkning, noe som så på en uforklarlig måte skal hjelpe de lavtlønnede.

Arbeidernes eneste mulighet til å oppnå en rimelig lønn i dag, enten de er "høyt" eller lavt lønnet, er ved hjelp av lønns-glidningen. Spesielt vesentlig er det at de lavtlønnede støtter de arbeiderne som har mulighet til å oppnå en rimelig lønnsøkning under de lokale forhandlingene. Dersom disse gruppene oppnår en høy lønnsøkning, vil de også trekke lavtlønnsgruppene opp, blant annet på grunn av de forskjellige bedrifters kamp om arbeidskraften.

AVVIS TARIFFAVTALEN!... Forts. fra side 1

i å skjære gjennom disse frasene, som sin karakter ikke skiller seg fra det som vanligvis hevdes fra ledende LO-hold: et slett forslag legges på bordet.

ARBEIDERE OG KAPITALISTER SAMM OM HØYERE PRISER

Et annet innslag i handel og kontors politikk i forbindelse med tariffoppgjøret er at forhandlingsutvalget uten videre har støttet handelskapitalistenes krav til staten om avsnereguleringer som sikring av et høyere prisnivå. To ting oppnås med dette: Arbeiderne sveises for det første, dersom de godtar en slik politikk, sammen med "sine" handelskapitalister i en bransjesolidaritet. Samtidig er grunnlaget lagt for revner i solidariteten fra andre arbeidergrupper. Hvordan skal de kunne godta Handel og kontors tullprat om at arbeidere og kapitalister har felles interesser av høyere priser?

ULIKE TYPER MOTSTAND MOT TARIFFAVTALEN

Motstanden mot tariffavtalen er på det nåværende tidspunkt bred, og det meste taler for at avtalen vil bli avvist. Man skal imidlertid vokte seg for å trekke for vidtrekkende konklusjoner av det. Når forbundsstyret står splittet f.eks. bør ingen ha illusjoner om bakgrunnen for en slik splittelse. De mest innsiktsfulle sosialdemokratene er selvsagt klar over at motstanden mot forslaget fra de fagorganiserte krever smidig opptreden. F.eks. har forbundsledelsen i Kjemisk vært gode læremest-

for LO for øvrig i dette henseende. Her har en demonstrert hvordan en avvising i første omgang finner sted for at en desto mer effektivt i neste omgang, når medlemmene er satt i bevegelse, desto grundigere kan konsolidere dem på tillit til forbundsledelsen gjennom å legge fram et forslag på noen øre mer.

For arbeiderne i Handel og kontor er det viktig å gjennomskue denne spilltattikken like klart som de har gjennomskuet Handel og kontors fremtidsvyer. I den streiken som kan bli konsekvensen av en avvising av tarifforslaget, gjelder det å sikre seg initiativet fra første stund gjennom en aktiv mobilisering på grunnplanet og gjennom å forberede oppretting av uformelle kontaktorga-ner på tvers av Lo-apparatet. Ettersom en slik streik vil være lovlig og det lovlige fagapparatet dermed vil mobiliseres, vil disse organer i den første fasen først og fremst ha sin funksjon som pressmiddel, som uttrykk for at medlemmene står på sine krav uansett forbundets manøvreringer. Så vil streikens videre utvikling vise om de uformelle kontaktorganene også offisielt må overta hele streikeledelsen.

egne rekke viste seg også denne gangen å være svak, på Jøtul i våres f.eks. startet bedriften med tilbud på kr. 1 og gikk opp til 2 allerede på neste møte.

Likevel var det først og fremst arbeiderne selv som gjennom en rekke gå-sakte-aksjoner og liknende tiltak på for- og ettersommeren som satte en stopper for dette forsøket.

Nå kommer så tredje trinn i raketten, ikke i enslig Kleppe- eller Selvig-regi, men i samlet borgerfront, hvor LO og de enkelte forbund skal spille hovedrollen. Regjeringa skal her komme med de teoretisk-økonomiske begrunnelsene, NAF skal disiplinere de enkelte bedrifter, mens LO og forbundene skal være den trojanske hest som angriper lønnsnedslaget innenfra.

Bakgrunnen for at dette skjer er selvsagt den økonomiske krisa og dens stadige tendens til å slå sterkere ut også i Norge. Samfunnet kan ikke lenge fungere som i den sosialdemokratiske drømmen, med uavbrutt vekst og harmoni mellom klassene. Tvert imot, den økonomiske situasjon tvinger fram en konfrontasjon av betydning. Det foreligger nå for det kapitalistiske systemet et objektivt behov for å gjennomføre lønnsnedslag for arbeiderne, og dette må som vi pekte på, først og fremst skje gjennom å få kontroll med lønnsnedslaget.

I dette forholdet demonstreres det så klart man kan ønske seg at det bestående samfunn - kapitalismen - står i motsetning til arbeidernes grunnleggende interesser. Det burde det være mulig for enhver å forstå. Å satse på en

løsning innenfor systemet er håpløs politikk. Likevel kan man lese "Friheten", hvor man raskt oppdager at dette "ikke er mulig for enhver å forstå" forstå. Riktignok er NKP uenig i DNAs "kriseløsning", men hva er det disse hevder, jo: "Lønnsnedslag vil forsterke krisa." I dette ligger at omvendt vil lønnsforhøyelse svekke krisa. Nå er det selvsagt NKPs hodepine å forklare riktigheten av slike påstander.

Vi for vår del vil nøye oss med å påpeke det for oss mest interessante aspekt, nemlig at dette er et forsøk på å begrunne en løsning av kapitalismens problem på kapitalismens grunn. Her som ellers søker NKP å skape en ny og bedre sosialdemokratisk politikk i konkurranse med sosialdemokratene selv.

På liknende måte har også NKP og SV AKP fungert hva gjelder oppgjørsskema ved vårens tariffoppgjør, selv om de to sistnevnte sikkert har gjort det mot sin uttalte vilje. Deres kamp for forbundsvis oppgjør har DNA tatt opp i seg og lagt til grunn for å presse igjennom differensierte lønnsnedslag, gjennom det som nå kalles kombinerte, forbundsvise oppgjør.

Riktignok har også vi pekt på for-delen ved at oppgjøret blir forbundsvist, men vært alene om å peke på begrensningene i dette. Når det forbundsvise så blir kombinert med stat-

lige inngrep, så er det klart at dette ikke er en ettergivelse for SVs svekkede posisjon i fagbevegelsen, men forsøk på ikke bare å presse igjennom lønnsnedslag, men også til dels store

nedslag i politisk svake forbund.

Det er derfor ingen overraskelse for oss at vi står i den situasjon at når vi skal snakke om positive tendenser i dag, finner vi ikke dem i partiene på venstresida, men utelukkende blant arbeiderne selv gjennom det svar de har gitt borgerfronten i form av aksjoner for å sikre sin lønnsnedslidning. De mest kjente aksjonene den siste tiden har vært gå-sakte-aksjoner på Aker-Norse, sit-down på Stord Verft og Husnes, og streiken ved Block Watne i Fredrikstad.

Disse aksjonene slår klart fast, uansett hva man snakker om på Stortinget eller i bygningene rundt Youngstorget, at arbeidsfolk ikke akter å gi etter uten sverdslag. Trusselen om oppsigelse som førte til foreløpig tilbaketog ved Block Watne viser også hvilket politisk klima vi står framfor.

Slike ting har også skjedd tidligere, men den skjerpede økonomiske situasjonen tilsier at dette nok vil bli en vanlig foreteelse ved arbeidskonflikter framover.

På Stord er det en annen situasjon, her er det fortsatt muligheter for arbeiderne til å vinne fram på kort sikt. De spontane sit-down-aksjonene for tre ukers tid siden er blitt fulgt opp med oppsigelse av den interne lønnsavtalen. Dette innebærer at det vil inntré en dagtidsaksjon, dvs. gå sakte-aksjon, og det ikke kommer noen utspill fra bedriften i retning av et bedre lønnstilbud. Bedriften står i en vanskelig leverings-situasjon, og det foreligger derfor gode muligheter for at arbeiderne etter kort tid vil kunne få gjennom sine krav. Sterik eller også bare trusselen om streik vil legge et forsterket press på bedriften, arbeiderne vil derfor være

tjent med å forberede seg på en streikeaksjon. Strassbourgetesene vil her som det har vist seg ved andre arbeidskonflikter være det riktige grunnlaget for en slik aksjon. Og nettopp Strassbourgetesene legger stor vekt på skikkelige forberedelser til en aksjon såvel teknisk/organisatorisk som politisk.

I den forbindelse kan vi ikke unngå å advare mot en type uttalelser som har kommet fra enkelte tillitsmenn på Stord. Det gjelder forsøkene på å begrunne situasjonen på Stord som spesiell. Fra enkelte har det vært hevdet at man egentlig godtar regjeringens syn på lønnsnedslaget, men at det er en spesiell situasjon på Stord som må endres først.

Det må være helt klart at det som gjelder Stord-arbeiderne, nemlig behov for skikkelig lønnsnedslidning for at man ikke skal gå ned i reallønn, gjelder alle arbeidere. Man må derfor argumentere ut fra arbeidernes interesser i sin allminnelighet. Å ikke gjøre det, blir å splitte Stord-arbeiderne fra andre, i stedet for å peke på at Stord-arbeidernes kamp er hele arbeiderklassens kamp, og en viktig kamp for å slå tilbake borgerfrontens forsøk på lønnsnedslag.

IMPERIALISME - UTE OG HJEMME

Det finnes et par misforståelser eller snarere feilaktige politiske teorier som særlig hindrer en reell forståelse av imperialismens natur. Den ene er at imperialismen er en politikk, ikke et økonomisk system. Men under imperialismen er politikken mer direkte knyttet til, mer et direkte utslag av økonomiske drivkrefter enn noen gang tidligere i historien. Den andre er at imperialismen er utenrikspolitikken til de imperialistiske landa, slik at man overser at den i bunn og grunn skyldes utviklingen i de viktigste kapitalistlandene.

Besøket til Michael Manley, Jamai-cas statsminister, nå nylig var et godt eksempel på det første. Bak de runde formuleringene om bistand og samarbeid skjuler det seg to harde kjensgjerninger. For det første er Jamaica et velegnet mål for norsk kapital-eksport som vil øke i framtida. For det andre, og det er vel det vesentlige, er Jamaica en stor bauxitt-eksportør, og Norges framstøt her må ses som et forsøk på å få bedre kontroll med denne viktige råstoffkilden. Slik er dette er klassisk ledd i nyfordelingen av verden, hvor Norge som er en liten, men stigende imperialistmakt, beveger seg inn på områder der det tidligere var USA som var enerådende. På denne bakgrunn kan man forstå all den blest den sosialdemokratiske pressa laget om CIAs mordplaner mot Michael Manley. Slik illustrerer dette en falsk form for progressivitet i verdenssammenheng. Nye stater bryter kontakten med tidligere koloniherrer eller supermakter og får slik et progressivt skinn. I virkeligheten knytter de kontakter med andre, mindre imperialiststater som dermed selv framstår som progressive når de hjelper de små og truede nye nasjonene. Slike grivninger i den imperialistiske kjeden har særlig Sve rige vært flinke til å utnytte, også

i forhold til sosialistiske land som Vietnam, men det er jo betryggende å vite at også vi kommer etter.

At imperialismen betyr en omform-ing, dvs. en monopolisering av hele økonomien, kom vakkert til uttrykk i Arbeiderbladet 14/11. Over en side forkynner et trekløver bestående av en industrikonsulent, en banksjef og en statlig industribyråkrat at krisa i næringslivet bare skyldtes svikt hos kapitalistene! Trekløvet gir virkelig en aftenskole i enheten av kapitalistisk praksis og marxistisk teori, og deres formel for å løse kapitalens problemer lyder: All makt til stat og finanskapital. Konsulenten snakker om udugelige ledere uten innsikt i forretningsdrift, bankdirektøren tar ballen på sparket og understreker at finansiell støtte betyr kontroll over de private eierinteresser. "Det syke dyr (bedriften) kan lite hjelpe til da det ikke forstår sin egen situasjon." Om konsulenten illustrerer at i alle kriser reagerer kapitalen ved en konsentrasjon hvor de svakeste kuttet ut, levedegjør bankdirektøren det imperialistiske grunntrekk at finanskapitalen hersker over den industrielle kapital. Statens mann komplementerer bildet ved å gjøre det klart at forsøkene på å lede kapitalismen i dag er utenkelige uten inngrep overfor enkeltkapitalisten e fra statens side.

Personlig har vi ingen særlig forkjærlighet for privatkapitalistene, denne hardt rammede yrkesgruppe. Men her tror vi at man gjør en skjell urett. Krisa i kapitalismen skyldes nok helt andre og mer dyptgående årsaker enn den personlige innsikt hos enkelte bedriftsledere, ja faktisk vil vi tillate oss å anta at selv den trenighet som troner i Arbeiderbladet, her vil komme til kort.

For noen år siden ble det funnet en død mann i ei grøft i Dallas. Sheriffen undersøkte stakkaren grundig og fant 38 kulehull. Han reiste seg opp og sa dystert: Dette er det styggeste sjølmordet jeg har sett.

Det finnes faktisk mennesker som finner det påfallende at livstidsfanger kan ta sitt eget liv i forskjellige celler på samme tid i V-Tyskland, men det lever fortsatt nokså mange tusen mennesker her i landet som hadde den store og uforglemmelige glede å stifte bekjentskap med tyske fengsler og konsentrasjonsleirer i sin tid. Der fantes ingen disiplin og ingen inspek-

sjon. Alle hadde sine hobbyer, moret seg med å lage pistoler eller maskinpistoler. Det har alltid vært helt naturlig i tyske fengsler at det ligger henslengt en bunt ledning eller to i ei celle. En skikkelig og meningsfylt tilværelse skal en fange ha, så det er helt i orden at de graver ut et rom eller to til radiosender og mottaker.

Noen synes også at det virker litt påfallende at en mann begår sjølmord ved å skyte seg i nakken. Det skyldes rett og slett manglende erfaring. Under siste krig var det tusenvis som tok livet av seg på den måten i Tyskland.

klar til å reise til verdens ende for å redde en eneste egyptisk soldat eller offiser fra å bli såret... jeg er til og med klar til å reise til deres hjem, til selve Knesset (det israelske parlamentet) for å føresamtaler med dem." (Kairo 9. nov.). Carter henvender seg nå til Syria og Jordan og Libanon for at de skal, som han sier, gi et liknende svar som Egypt.

Det er derfor temmelig merkelig at her hjemme har en gruppering (AKP) som åpent framhever regimer som Jordan, Syria, Egypt som progressive fordi de utgjør en "arabisk enhet" og angivelig står i motsetning til "supermakten". At disse regimene kun står i motsetning til Israel ut fra snevre nasjonale og tildels religiøse interesser, viser seg og vil i tiden som kommer vise seg mer og mer.

Begin har på sin side "beklaget" at sivile ble massakrert. Enhver som kjenner til Palestinas historie vil vite at nettopp Begin, i årene fram til opprettelsen av zioniststaten Israel selv ledet terroristorganisasjonen Irgun. Her vil vi bare minne om at Irgun sto bak massakren på befolkningen i landsbyen Deir Yassin (254 myrdet) og sprengningen av Hotell Kong David (91 drept). Som Begin selv har sagt: "Det ville ikke vært noen israelsk stat uten seieren ved Deir Yassin". (Menachem Begin: The Revolt)

TIL EN LESER

I forbindelse med den nå avsluttede spleiseaksjonen for nytt trykkeri har Kommunistisk Arbeiderforbund mot-tatt et brev fra en fast leser av den røde Arbeideren, som sier at han de-ler våre analyser, og at såvidt han kan forstå "er KA de eneste som leverer en korrekt og konsekvent analyse av klasseforholdene og klassemotsetningene i dette land og de arbeids- og næringskonflikter vi her kan erfare".

Samtidig kommer han med en rekke kritiske synspunkter på den kommunistiske bevegelsens holdning og virk-somhet.

Leseren vil få spesielt svar på bre-vet fra sentralkomiteen i KA, men vi vil også benytte anledningen til redak-sjonen å kommentere noen av hans synspunkter - både fordi de i stor grad angår den røde Arbeideren, og fordi de kan være representative for flere av leserne. I denne sammenheng vil vi understreke at vi setter stor pris på å motta kritiske merknader fra lesere som vi ikke har direkte kontakt med. Vi er i virkeligheten avhengig av å få slike kommentarer både for å kunne korrigere feil og svakheter hos oss selv, og imøtegå kritikk vi mener er uberettiget og feilaktig.

Et hovedpunkt i leserens kritikk er at vi lider av en unødvendig arrogant og akademisk-ironisk holdning som ikke er egnet til å politisere og aktivisere massene, men snarere til å passivise-re og handlingslamme. Riktig nok re-fererer han her spesielt til det han kaller enkelte medlemmer av Kommu-nistisk Universitetslag og deres opp-treden i Det Norske Studentersamfund (dette overlater vi til KUL selv å svare på i sine publikasjoner). Men kritikken gjelder tilsynelatende også KA og den røde Arbeideren, og vi kan bare gå med på at den har en viss berettigelse. Vi har av og til ikke maktet å unngå den arrogansens og ironiens fallgrube som ligger svært nær for en liten og svak organisasjon, og som både er ut-trykk for maktesløshet og fremmer følelsen av maktesløshet. Det dreier seg her i siste instans om den klasse-kampen mellom proletariat og borger-skap som foregår overalt i samfunnet, også innen KA, og som vil fortsette helt fram til det kommunistiske, klasseløse samfunnet. Overdreven ar-roganse og ironi er uttrykk for mang-lende tillit til arbeiderklassens evne til å løse sin historiske oppgave. Med dette mener vi ikke å gi avkall på ironi-en som våpen (og det gjør sikkert heller ikke vår leser), men angriper ironien som verdensanskulelse. - Vi tror imid-lertid at også leseren vil være enig med oss i at vi på dette feltet har forbedret oss, i takt med utviklinga av det nøk-terne og målbevisste arbeidet for å bygge ut KA.

Det virker som om leseren på dette punkt særlig vil kritisere en tendens hos oss til å operere med sekkebeteg-nelser som "småborgerlige partier og grupper som SV, NKP og AKP", uten å forklare nærmere hva vi mener med det. Vi kan bare si at vi legger oss denne kritikken på minnet. Dette ikke fordi vi ikke mener at SV, NKP og AKP er småborgerlige, men fordi heller ikke vi er interessert i å øde-legge vitenskapelige begreper om småborgerskapet ved å bruke dem som rene skjellsord som ikke blir nærmere forklart.

Derimot vil vi si oss delvis uenig i og finner grunn til å imøtegå andre deler av leserens kritikk. For det første mener han at "det er uheldig at KA går til frontalangrep på de etab-lerte arbeiderpartiene NKP og DNA" (til forskjell fra "mellomlagene partier, AKP og SV", som han sier). Så lenge det her bare dreier seg om

kritikk av "frontalangrep", er vi dypt uenige. Hvem skulle vi ellers som kommunister gå til frontalangrep mot, om ikke nettopp de partier - og først og fremst DNA - som med sin sosial-demokratiske reformisme og revisjo-nisme og sin etablerte posisjon i ar-beiderklassen utgjør hovedhindringen for å utvikle en sterk revolusjonær fløy i klassen? Hvis vår leser på dette spørsmålet svarer de tradisjonelle borgerlige partier med Høyre i spis-sen, må vi si bestemt nei! Opp mot en slik oppfatning tar vi utgangspunkt i Lenins tese om at i den monopolkapi-talistiske, imperialistiske epoken - med konstant krise for kapitalen - hersker borgerskapet politisk over ar-beiderklassen først og fremst gjennom borgerlige arbeiderpartier. På denne bakgrunn foregår den avgjørende klassekampen mellom borgerskap og proletariat i dag innen arbeiderbeve-gelsen. Den som vinner denne kampen, har også vunnet hele kampen om sam-funnsmakten. Vi kommer derfor til å fortsette det teoretiske og praktiske frontalangrepet på partier som DNA og NKP helt til de er fullstendig avslørt for arbeiderne som de representanter for borgerskapet og småborgerskapet som de er.

Vår leser presiserer imidlertid sin kritikk på dette punkt noe nærmere i retning av at vi i stedet for å begrense våre angrep til partilederne og deres tilslørende politikk stadig angriper partiene som helhet og dermed også massene av deres medlemmer og til-hengere. Han sier at det gjelder "å an-gripe partiet ved dets personer, repre-sentantenes opptreden i konkrete saks-forhold, den organisatoriske oppbyg-ging og ikke minst partiets analyser". Rent bortsett fra den banale kjensgjærning at det er vanlig skikk å forkorte alt dette til partinavnet (f.eks. DNA), kan vi heller ikke si oss ubetinget enig i det øvrige som kritikken her går på. En ting er at det eksisterer en klasse-motsetning mellom de virkelige inter-essene til de breie lag av arbeidere som stemmer på DNA og den politikken som lederne i DNA fører ut. Men det er likevel ikke ganske enkelt slik at le-derne på en eller annen hokus pokus-måte har narret arbeidermassene. Det store flertall av arbeidere gir sin poli-tiske tilslutning til DNA fordi de mener at DNAs politikk er i samsvar med de-res interesser (noe som også er riktig innen det borgerlige samfunns rammer). Å si til dette at de er narret av noen få

ledere, vil ikke bli oppfattet som noe annet enn en fornærmelse. Oppgjøret med den herskende reformismen kan derfor ikke begrense seg til "angrep på lederne", men må ta form av et omfattende oppgjør med alle de re-formistiske oppfatninger som hersker i store deler av arbeiderklassen, med "hele DNA". Vi må med andre ord og kort sagt vise - i teori og praksis - at grunnlaget for reformismen, nem-lig den oppfatning at arbeiderne kan få tilfredsstilt sine klasseinteresser innen det borgerlige samfunns ram-mer, ikke er holdbar og må forkastes til fordel for en revolusjonær politikk.

Når dette er sagt, skal vi ikke på-stå at vi alltid har vært flinke nok til å angripe og avsløre de reformistiske lederne og deres handlinger, på en måte som kan få arbeiderne til også å gjøre opp med sine egne reformistis-ke oppfatninger (altså ikke slik at de havner i forsvarsposisjon for de sam-me oppfatningene og lederne for dem).

Med dette takker vi leseren for brevet, og oppfordrer andre til også å sende inn kritiske og positive syns-punkter, gjerne i form av leserinnlegg til avisa.

hver 14.dag

19/11 - 2/12

JONASSON STEIN ERIC
WESSELSGT 7
7000 TRONHEIM"EIN RETTVIS
AKSJON"

Fredag 4. november gikk laste-bileierne til protestaksjon i flere av de største byene over hele landet. Aksjonens formål var bl. a. å blok-kere de viktigste innfartsveiene midt i rushtrafikken. Dessuten å lage størst mulig trafikkaos og kork gjen-nom å okkupere parkeringsplasser i selve sentrum. Etterpressereak-sjonen å dømme lyktes det lastebil-småborgerskapet å gjennomføre en effektiv operasjon. Dermed var opp-merksomheten henledet såvel på kravene som på bakgrunnen for aksjo-nen.

Aksjonen var i første rekke rettet mot den nye samferdselsloven samt regjeringens forslag om å heve kilo-meteravgiften med 20%. Vi kan nå konstatere at selveierernes aksjon har hatt sin virkning ved at avgiftsøkning-ene allerede er bestemt til 15%. Det viktigste i denne sammenhengen er likevel innholdet i samferdselsloven der det vesentligste punktet derier seg om å lede utviklingen innenfor transportsektoren i en bestemt ret-ning. Dette vil bety at jernbanen skal overta en større del av varetran-sporten på bekostning av lastebilene. Idag fraktes ca. 7% av den innland-ske transporten med jernbanen mens de tilsvarende tall for lastebilene er ca. 75%. Hva angår langtransporten på utlandet er prosentandelen helt oppe i 90%. Disse tallene vitner om en ganske solid dominans for den små-borgerlige drift i transportvirksomheten. Det er da også denne dominerende posisjon som lastebileierne ser det som som sitt mål å forsvare.

Direktøren i lastebileiernes landsfor-bund uttalte (i følge Dagbladet) de re-aksjonære målsettingene klart nok i denne forbindelsen: "Den romantiske holdningen overfor jernbanen, som går ut på at NSB skal være den store krumtappen i transportlivet, har ingenting for seg i norsk samferdsel". Den samme Bjerklund karakteriserer videre forsøket på å styrke den stat-lig drevne kollektivtrafikken og tran-sporten på bekostning av lastebileier-nes overlevde privatdrift som "menings-løst og nasjonaløkonomisk uforvarlig".

KÅRE KRISTIANSEN... fra s. 3

bedre og til å lære av hverandre.

Den forente front vil bare være en overgangperiode for å fjerne alle hindringer for enhet, mens en koor-dinert strategi for å nedkjempe den etiopiske okkupasjonsmakten og legge grunnlaget for økonomiske, politiske, ideologiske, sosiale og kulturelle stra-tegier for en nasjonaldemokratisk re-volusjon som samtidig iverksettes u-middelbart.

Spørsmålet om nasjonal enhet er et spørsmål som krever en tidlig med varig løsning hvis den eritreiske kamp-ens seier skal sikres. De eritreiske massene har lenge forstått at uten nasjonal enhet kan det ikke bli noen lett seier over fienden. Men de for-står også at enhet kan tjen enten op-portunistene og de reaksjonære eller massene - alt etter hvordan den kom-mer i stand. Vi ønsker ikke enhet for

Det er grunn til å fastslå at vi her står overfor et av kapitalismens klas-siske eksempler på utradering av små-eiendom og et like klassisk og innbitt forsøk fra lastebileierne side på å forsvare sin forlengst foreldete posi-sjon innen transportsektoren. Det dreier seg jo her fra kapitaliststatens side om å styrke kollektivtransport, m. a. o. et system som hva angår kost-nader, effektivitet og ressurshensyn innenfor kapitalismen helt avgjort er progressivt i forhold til lastebileier-nes privatdrift. Historisk sett kjenner vi oss for øvrig med vemmelse igjen fra oktober-72 da borgerskapet med de små-borgerlige lastebileierne i spissen gikk til kamp mot Allende-regimet i Chile. Denne mørkebrune aksjonen dannet, mandag 7.11. hevdes det at "aksjo-nen har møtt stor sympati hjå ar-beidsfolk." Videre velger imidlertid Klassekampen denne gangen å for-mulere sin støtte på en mer indirek-te måte. Da i første rekke som et angrep på samferdselsministeren og Walter Kolstad i Transport, som uttalte at "lastebileierne kan takke seg selv for den situasjon de er oppe i." Vi skal ikke her gi oss inn på politiske spekulasjoner om hvorvidt dette skyldes politisk opportunisme og vaklende holdning fra AKPs side i å støtte småborgerskapet eller ik-ke. Uaktet formuleringene i Klasse-kampen slås det fast at de hevede pekefinger i regjeringsbygg og for-bundsledelse bare betyr følgende: "Betre prov på at det er ein rettviss aksjon finst knapt." Slik kan jo også formuleringene velges for de som ikke er interessert i å komme til kjernen i lastebileierne aksjon, dvs. til dens klassekarakter. Klas-sekampens lederartikkel er en ny bekreftelse på det vi alltid har hev-det i drA om denne gruppen: Små-borgerskapets mest militante og kon-sekvente interesseparti i dagens Norge. I rekken av AKPs omfavnede aksjoner fra tråleredere og skatte-streikende bønder fører lastebilei-ernes aksjon seg pent inn. Igjen har AKP avslørt sin sanne karakter ved å gi sin fulle støtte til en dypt re-aksjonær politisk aksjon.

enhetens skyld. Vi vil ha enhet for å nedkjempe den etiopiske okkupasjo-nen, imperialismen og den lokale re-aksjon. Dette er enhet for massene, en enhet som vil føre til et fritt og demokratisk Eritrea slik som vi kre-ver det.

ERITREA..... fra s. 2

talelsen må følges opp med krav om at regjeringa forplikter seg til å av-vise Sovjets supermaktsprovokasjon i nord."

På denne måten er det nå Klasse-kampen og AKP går i spissen for opp-strammingen av det norske borger-skapets stats- og voldsapparat. I forsøket på dette er det at denne be-vegelsen nå henter støtte hos Kåre Kristiansen, en av de mest reaksjo-nære personer i norsk politisk liv de senere år. Vi anser videre kom-mentarer for overflødige.